



ΤΑΧΥΜΕΙΟ ΚΟΤΙΝΟΥΣΙΩΡΟΤ

Αρ. Αδείας
01-1323

**ΙΩΑΝΝΗΣ
Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ**

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ἔργο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 63ο - ΤΕΥΧΟΣ 666 ●
● ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2020 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Ἡ Ἀποκάλυψις

Ἀποκάλυψις τοῦ Οὐρανοῦ

Οσα εἶναι πάνω καί πέρα ἀπό τή σκέψι, τίς δυνατότητες καί τό λόγο τοῦ ἀνθρώπου, αὐτά δέν ἀνακαλύπτονται, ἀλλά ἀποκαλύπτονται. Ὁ Θεός εἶναι ἀπείρως ἀνώτερος ἀπό τίς σκέψεις καί τίς λέξεις τοῦ ἀνθρώπου. Ἄρα φανερώνεται μόνο δι' ἀποκαλύψεως. Ὁ Θεός εἶναι κρυμμένος στά μάτια καί στήν πεπερασμένη διάνοια τοῦ ἀνθρώπου. Ἄρα γίνεται ὄρατός καί γνωστός μόνο δι' ἀποκαλύψεως. Καί οἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Θεοῦ εἶναι οἱ ἐνέργειές Του, τά ἔργα Του. «Τά γάρ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπό κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθοράται, ἧ τε ἀίδιος αὐτοῦ δύναμις καί θεϊότης, εἰς τό εἶναι αὐτούς ἀναπολογήτους, διότι γνόντες τόν Θεόν οὐχ ὡς Θεόν ἐδόξασαν ἢ εὐχαρίστησαν, ἀλλ' ἔματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν» (Ρωμ. α' 20-21).

● Ἡ ἀποκάλυψις εἶναι μία σταδιακή οἰκονομία τοῦ Θεοῦ. Μία σταδιακή προσφορά τῆς ἀγάπης Του στόν ἄνθρωπο. Ἡ οἰκονομία Του εἶναι μυστήριο, εἶναι ὁμως οἰκονομία. Μόνο Ἐκεῖνος ξέρει πῶς τά οἰκονομεῖ καί πῶς προσεγγίζει τόν ἄνθρωπο, ἀλλά καί πῶς προσεγγίζεται ἀπό τόν ἄνθρωπο. Πῶς προσλαμβάνει τόν ἄνθρωπο καί πῶς ὁ ἄνθρωπος στή συνέχεια κοινωνεῖ μέ τόν Θεό καί προσλαμβάνει τούς ἄλλους ἀνθρώπους (Ρωμ. ιε' 7).

● Στήν Παλαιά Διαθήκη δύο τρόποι χρησιμοποιοῦνται, γιά νά ἔχουμε ἐμπειρία θείας ἀποκαλύψεως: Ἡ ἐνόρασις καί ὁ λόγος.

● Τί ἀποκαλύπτει ὁ Θεός;

α. Τά σκέδιά Του, ἰδίως τό προαιώνιο σχέδιο γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου, τό «πρό καταβολῆς κόσμου σχεδιασθέν» (Ἐφεσ. α' 4).

β. Ἀποκαλύπτει τόν ἑαυτό Του, ἰδίως στήν Καινή Διαθήκη, διά μέσου τοῦ Υἱοῦ Του, τοῦ σαρκωμένου Θεοῦ Λόγου. «Θεόν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε. Ὁ μονογενῆς Υἱὸς ὁ ὢν εἰς τόν κόλπον τοῦ Πατρὸς, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο» (Ἰωάν. α' 18).

• Η αποκάλυψις, πού άρχισε στην Παλαιά Διαθήκη, ολοκληρώνεται στην Καινή Διαθήκη. Θα έλεγε κανείς, ότι όλη ή αποκάλυψις συγκεντρώνεται και συγκροτεί τό πρόσωπο του Ίησού Χριστού.

Όπως στό θεανδρικό Πρόσωπο του Ίησού Χριστού είναι συναγμένη όλη ή ανθρωπότητα, έτσι και στην αποκάλυψι του Ίησού Χριστού είναι συναγμένη όλη ή σώζουσα αλήθεια.

Όπως πάνω στό Χριστό βρίσκονται συναγμένοι όλοι οι άνθρωποι, πού συναποτελούν τό σώμα Του, τό «πρόσλημμα», έτσι και στην αποκάλυψι του Εὐαγγελίου Του είναι συναγμένα όλα όσα χρειάζονται γιά την πορεία μας προς τή σωτηρία.

• Δέν αποκάλυπτει ό Χριστός φάρμακα και φυσικές δυνάμεις. Άποκαλύπτει τή θεραπεία του ανθρώπου από τήν άμαρτία και τή λύτρωσι του από τό θάνατο.

• Η αποκάλυψις τής Άλήθειας, τής Ζωής, τής Αίωνιότητας, γίνεται από τόν Ίησού Χριστό στους Άποστόλους και δι' αυτών στην Άποστολική Έκκλησία. Η Έκκλησία γι' αυτό υπάρχει, γιά νά φανερώνη απλά και έλκυστικά τό περιεχόμενο τής θείας αποκάλυψεως, τή σωτηρία, δηλαδή, του Σπαυρού, τή χαρά τής Άναστάσεως, τήν πορεία τής Άγιότητας, τή βεβαιότητα τής Βασιλείας των ουρανών.

• Η αποκάλυψις, μέ τή θεολογική γευική έννοια, είναι ή ήχώ, ό αντίλαλος του Ούρανού στη γή. Η φανέρωσις του υπερβατικού μέ ένα βατό και προσιτό τρόπο, πού όμως γίνεται βατός και προσιτός μέ τήν πίστι. Είναι, θα λέγαμε, μία σάρκωσις.

Τό βιβλίό τής Άποκαλύψεως

Η Άποκάλυψις του Ίωάννου έξ όρισμού είναι αποκάλυψις! Έτσι τονίζεται στόν πρώτο στίχο: «Άποκάλυψις Ίησού Χριστού, ήν έδωκεν αυτώ ό Θεός,

δείξει τοίς δούλοις αυτού άδει γενέσθαι έν τάχει, και έσήμανεν άποστείλας διά του άγγέλου αυτού τώ δούλω αυτού Ίωάννη» (α' 1). Πρόκειται γιά μία ειδική, μυστηριώδη, χριστολογική και σωτηριώδη αποκάλυψι σε ένα πρόσωπο, στόν Ίωάννη τόν ευαγγελιστή.

• Προσμένει ή Έκκλησία τόν έπανερχομό του Ίησού, πού «έξήλθε νικών και ένά νικήση» (Άποκ. στ' 2). Και αυτή τήν προσμονή του τελικού θριάμβου του Χριστού και τής Έκκλησίας θέλει νά τονίση ό Ίωάννης τής Άποκαλύψεως.

• Τό πιό όλέθριο λάθος, πού άποπροσανατολίζει τούς ανθρώπους και τούς οδηγεί στην άπώλεια, είναι ή αυτονόμησις του βιβλίου τής Άποκαλύψεως από τόν κορμό τής Καινής Διαθήκης.

Υπάρχει ή Άποκάλυψις του Ίωάννου, διότι υπάρχει ή αποκάλυψις του Παύλου. Πώς γνώρισε ό Παύλος τόν Ίησού Χριστό, πού μέχρι πριν από λίγο Τόν δίωκε και Τόν βλαστημούσε (Πράξ. κβ' 4. Α' Κορ. ιε' 9. Γαλ. α' 13. Φιλιπ. γ' 6); Όχι από ανθρώπους. «Δι' άποκαλύψεως Ίησού Χριστού» (Γαλ. α' 12). Τό πώς έγινε ή αποκάλυψις του Χριστού και του κηρύγματός Του, τό περιγράφει ό ίδιος ό άπόστολος Παύλος: «Πορευόμενος είς τήν Δαμασκόν, ήμέρας μέσης κατά τήν όδόν είδον ύπέρ τήν λαμπρότητα του ήλιου περιλάμψαν με φώς...» (Πράξ. κοτ' 12-13).

Η ταχύρρυθμη αποκάλυψις έξω από τή Δαμασκόν κάνει τόν Παύλο δικονο τής Καινής Διαθήκης.

Η ταχύρρυθμη αποκάλυψις στην Πάτμο κάνει τόν Ίωάννη προφήτη των επί γής θριάμβων του έσφαγμένου Άρνιου και των έν ουρανοίς δοξαζομένων άγιων.

Όποιος δέν προσέχει τόν Παύλο, φυσικά δέν έχει δικαίωμα ν' άσχοληται μέ τήν Άποκάλυψι του Ίωάννη, διότι όπωσδήποτε «θά πέση έξω», θα πλανηθή.

• Τό χρονικό τό παρελθόντος του Μεσσία Ίησού Χριστού καλύπτεται από

τούς προφήτες. Τό χρονικό του παρόντος, τής παρουσίας του ιστορικού Ίησού, του Ίησού του Σταυρού και τής Άναστάσεως, καλύπτεται από τους Άποστόλους. Καί τό ιστορικό του Χριστού του μέλλοντος παρόντος χρόνου και τής άπειρης αιωνιότητας καλύπτεται έν μέρει από τόν Ίωάννη τής Άποκαλύψεως.

Σωστά έχει λεχθή ότι για τόν Χριστό (Μεσσία) τών προφητών άκούγεται στην Παλαιά Διαθήκη τό: *Έρχεται!* Για τόν Χριστό, τόν γεννηθέντα ως άνθρωπο επί Καίσαρος Αύγουστου και παθόντα επί Ποντίου Πιλάτου, άκούγεται στην Καινή Διαθήκη τό: *Ήλθε!* Καί για τόν Χριστό, πού Τόν πιστεύει ή Έκκλησία *«πάλιν έρχόμενον μετά δόξης»*, άκούγεται στην Άποκάλυψη τό: *«Θά έλθη»!*

• Όλη ή ζωή τής Έκκλησίας είναι μία άποκάλυψη. Όλο τό κήρυγμα τής Έκκλησίας είναι μία άποκάλυψη στους ταπεινούς και άπλοϊκούς τής γής, κατά τό Ματθ. ια' 25.

• Αν δέν συνδυασθή ή Άποκάλυψη του Ίωάννη μέ τό 15ο κεφάλαιο τής πρώτης προς Κορινθίους Έπιστολής (στ. 23-28), θά μιλάμε για μία άποκάλυψη γεμάτη περιέργειες, για μία άποκάλυψη άσχετη μέ τή νίκη του έσφαγμένου Άρνίου, άσχετη μέ τό τέλος του κόσμου, άσχετη μέ τόν Κύριο Παντοκράτορα, για μία άποκάλυψη άκαταλαβίστικη.

Περιέργεια, όχι ένέργεια

• Η λειτουργία τής άγάπης του Θεού στον κόσμο ξεκινάει μ' εκείνη τήν άποκάλυψη, πού ζωγραφίζεται στό πρώτο κεφάλαιο του ευαγγελίου του Ίωάννη: *«Ό Λόγος σάρξ έγινετο και έσκήνωσεν έν ήμίν»* (Ίωάν. α' 14).

• Η λειτουργία τής πίστεως στό πρόσωπο του Ίησού Χριστού ξεκινάει άπ' εκείνη τήν άποκάλυψη του Πέτρου, πού λέει: *«Σύ εί ό Χριστός ό Υίός του Θεού του ζώντος»* (Ματθ. ιστ' 17) και για τήν όποία

βεβαιώνει ό Χριστός: *«Σάρξ και αίμα ούκ άπεκάλυψέ σοι, άλλ' ό πατήρ μου ό έν τοίς ούρανοίς»* (Ματθ. ιστ' 17).

• Καί ή λειτουργία τής Έκκλησίας, τόσο μέ τήν ούσιαστική της παρουσία, όσο και μέ τή λατρευτική της καθημερινότητα, ξεκινάει από τήν άποκάλυψη, τή φανέρωσι του Θεού: *«Θεός Κύριος και έπέφανεν ήμίν, εύλογημένος ό έρχόμενος έν όνόματι Κυρίου»*.

• Υπάρχει και μία άλλη λειτουργία, ή ζωή τής βασιλείας στον ούρανό. Αυτή θά είναι μία πλήρης άποκάλυψις, άφού δέν θά υπάρχουν πλέον τά τείχη του χρόνου, του χώρου, τής ύλης, πού έμποδίζουν τήν άποκάλυψη του Θεού *«πρόσωπον προς πρόσωπον»* (Α' Κορ. ιγ' 12).

Έκεί θά άποκαλυφθή όλη ή λαμπρή δόξα του Θεού, έφ' όσον βέβαια σέ τούτη τή ζωή δεχτήκαμε άγόγγυστα τά παθήματα του «νύν καιρού». Συγκρίνει ό άπόστολος Παύλος: *«Ούκ άξια τά παθήματα του νύν καιρού προς τήν μέλλουσαν δόξαν άποκαλυφθήναι εις ήμάς»* (Ρωμ. η' 19).

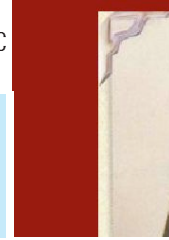
• Πολλοί νοιάζονται και άσχολούνται (άποκλειστικά μάλιστα) μέ έσχατολογική περιέργεια για τήν Άποκάλυψη του Ίωάννη, και δέν ένδιαφέρονται για τόν Ίησού Χριστό του σήμερα, πού είναι *«φώς εις άποκάλυψιν έθνών»* (Λουκ. β' 32). Άλλοι πάλι δίνουν σημασία στον Ίωάννη τής Άποκαλύψεως τών μελλόντων, και όχι στον Ίωάννη τής άγάπης του παρόντος.

• Δίνουν σημασία στον Ίωάννη τής Άποκαλύψεως, και όχι στον Παύλο τών πολλών άποκαλύψεων. Στόν Ίωάννη τής έσχατολογίας, και όχι στον Ίωάννη τής θεολογίας.

Τό Ευαγγέλιο ούτε τό άκοϋμε, ούτε τό μελετάμε, πολύ περισσότερο δέν τό έφαρμόζουμε. Καί θέλουμε μαγικά νά σωθοϋμε μέ κάποιου... άποκαλυπτικό μυστικό τής Άποκαλύψεως του Ίωάννη!!!

Άρχιμ. Δανιήλ Γ. Άεράκης

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ



Δέκα χρόνια συμπληρώθηκαν από την έκδημία του μακαριστού αγωνιστοῦ μητροπολίτη Φλωρινῆς γέροντος Αὐγουστίνου Καντιώτη († 28.8.2010) καὶ ἡ μορφή του περισσότερο ἀπὸ ποτὲ προβάλλεται ἀνάμεσά μας ἀθηντική, πατερική, μέ πύρινο προφητικὸ λόγο καὶ ἐπικαιρότητα...

Τὰ ἀναρίθμητα ἀφυπνιστικά κηρύγματα του καὶ τὰ διδακτικά του βιβλία, ἐδῶ καὶ πολλές δεκαετίες ἀφυπνίζουν καὶ παρηγοροῦν τὸν πιστὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, ποῦ μέ τὸ ἀλάνθαστο αἰσθητήριό του ξεχώρισε στό πρόσωπο τοῦ ἀκαμάτου ἱεράρχη ἕνα γνήσιο ποιμένα τῆς λογικῆς ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ.

Γεννημένος 20 Ἀπριλίου 1907 στήν Πάρο ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς ὁ Ἄνδρέας (τό κοσμικό του ὄνομα), σπούδασε στή Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ὁξύνους καὶ ἐμβριθῆς μελετητῆς τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων χειροτονήθηκε διάκονος τό 1935 καὶ τό 1942 πρεσβύτερος.

Ἡ ζωὴ τοῦ πατρός Αὐγουστίνου γεμάτη ἱερό ζῆλο, ποῦ δέν τὸν μείωνε καμιά ἐξωτερικὴ ἀπειλή ἢ ἀνθρώπινο ἐμπόδιο, ξεδιπλώνεται στό ἔργο τοῦ ἱεροκήρυκα, τοῦ στρατιωτικοῦ ἱερέα, τοῦ ἐκδότη περιοδικῶν, τοῦ ἰδρυτῆ ἱεραποστολικῆς ἀδελφότητος, συγγραφέα δεκάδων βιβλίων, ἀστείρευτη πηγὴ ἀγαθοεργιῶν...

Μητροπολίτης Φλωρινῆς, Πρεσπῶν καὶ Ἐορδαίας ἐκλέγεται τό 1967.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ποιμαντορίας του ἔκτισε γηροκομεῖα, ἐκκλησίες, τὸν συνοικισμό τῶν νεοφωτίστων (ἀθιγγάνων), νεανικά κέντρα, οἰκοτροφεία, χριστιανικά βιβλιοπωλεῖα, κατασκλήνωσι.

Ἦεστησε μεγάλους σταυρούς σέ ψηλά σημεῖα τῆς πόλεως καὶ περιοχῆς Φλωρί-

νης, μέ τὸν μεγαλύτερο (33 μέτρα) φωτογραφούμενο νά βρίσκεται στόν λόφο 1020.

Ἰδιαίτερα ἀσχολήθηκε μέ τὴν ἱεραποστολή. Ἀπόδειξη εἶναι ἡ σύσταση πολλῶν ἱεραποστολικῶν Ἀδελφοτήτων.

Τό 2000 παραιτήθηκε ἀπὸ τό ἐπισκοπικό ἀξίωμα, λόγω γήρατος, καθὼς ἦταν 93 ἐτῶν.

Τό ἔργο του δέν μπορεῖ νά ἀποτιμηθεῖ σέ λίγες ταπεινές γραμμές ἐνός ἄρθρου, οὔτε κἂν μπορεῖ νά γίνει μία ἀπλή σκιαγράφηση τῆς ἱερῆς χαλκέντερης αὐτῆς μορφῆς. Κάτι τέτοιο μοιάζει μέ μία ἀπλή ταπεινὴ φωτογραφία, ποῦ προσπαθεῖ νά ἀποτυπώσει τὴν ξεχωριστὴ ὁμορφιά τῶν λουλουδιῶν ἐνός ἀπεραντοῦ παραδεισένιου κήπου!

Στὴν προσωπικὴ του ζωὴ ἦταν ἀσκητικότητας, φτωχότητας, ἀκάματος. Πονετικός καὶ θυσιαστικός μπροστά στήν ἀνθρώπινη δυστυχία, αὐστηρός μπροστά στήν ἀναισχυντία τῆς ἀμαρτίας, ἐλεγκτικός στίς ἐκτροπές τῶν θρησκευτικῶν ταγῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, ὅταν αὐτὴ προσέκρουε μέ βία στό Νόμο τοῦ Θεοῦ.

Γιὰ τό λόγο αὐτὸ συκοφαντήθηκε, ἐπικρίθηκε, διακωμωδήθηκε, διώχθηκε καὶ κινδύνεψε ὅσο κανένας ἄλλος ἱεράρχης στή νεότερη ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Μέ σύνθημά του τό λόγο τοῦ σοφοῦ Σειράχ ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη «ἕως τοῦ θανάτου ἀγωνίσαι περὶ τῆς ἀληθείας, καὶ Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ» (Σοφ Σειρ. δ' 28), ἔδωσε τιτάνιους ἀγῶνες κατὰ τῶν αἱρέσεων, τῆς βλασφημίας, τοῦ καρναβάλου, τοῦ αὐτομάτου διαζυγίου, τῶν ἐκτρώσεων.

Πρότυπό του στό ἱεραποστολικὸ καὶ κηρυκτικὸ του ἔργο ἦταν ὁ μεγάλος

έθναπόστολος άγιος Κοσμάς ό Αιτωλός. Περιγράφοντας το κηρυκτικό έργο του άγιου Κοσμά στον πρόλογο τής 5ης έκδόσεως του όμωνούμου βιβλίου του, άποκαλύπτει άδηλα ποιό ήταν και τό δικό του φρόνημα, πού τροφοδοτούσε τά άνεπανάληπτα κηρύγματα του.

Κηρύγματα πύρινα, γεμάτα όρμή, μέ σύνθημα τά λόγια έκεινα του προφήτη: «Ό πραύς έστω μαχητής» (Ίωήλ δ' 11). Κηρύγματα ποτισμένα μέ άγιογραφικά και πατερικά λόγια, αλλά και μέ γλαφυρές εικόνες άπό τή Δημιουργία, για τά όποια άγαπήθηκε, αλλά και μισηθήκε.

Θεωρήθηκε γραφικός, άκραίος, τρελός και επικίνδυνος.

Στήν εισαγωγή στό βιβλίό του για τόν άγίο Κοσμά τόν Αιτωλό, σημειώνει:

«Ακούοντες σήμεραν οί άνθρωποι τήν λέξιν “ιεροκήρυξ” έχουν τή εικόνα του συνήθους ιεροκήρυκος τών ήμερών μας, ό όποιος, ζών έν σχετική άνέσει, άνέρχεται τάς Κυριακάς και τάς μεγάλας έορτάς εις τόν άμβωνα, ρητορεύει, χρηστολογεί, προσέχει νά μή θίξη τά κακώς κείμενα, νά μή έλθη εις σύγκρουσιν μέ τούς ισχυρούς του κόσμου, άποφεύγει τούς διωγμούς και τάς περιπετείας, και τρέμει μήπως έν μέσω τών ποικίλων ρευμάτων του αιώνος του άπατεώνος θεωρηθή ως όπισθοδρομικός και καθυστερημένος ιεροκήρυξ.

Αυτός είναι δυστυχώς ό συνήθης τύπος του ιεροκήρυκος εις τάς ήμέρας μας. Μή σείων τό κράτος του Διαβόλου, διερχεται άδιατάρακτον και ευχάριστον βίον. Τοιοῦτος ιεροκήρυξ δέν ήτο ό άγιος Κοσμάς. Ήτο ιεροκήρυξ προφητικός. Προφητικός και υπό τήν στενήν και υπό τήν ευρύτεραν έννοιαν... Ό λόγος του ήκούσθη ως λόγος τών αρχαίων ποφητών, λόγος γνήσιος, άπειριτμητος, ισχυρός, έλεγκτικός, πεπαρρησιασμένος.

Ό άγιος Κοσμάς είχε γενναίαν και άτρόμητον ψυχήν και έτόλμα διά τόν Χριστόν και τήν σωτηρίαν τών ψυχών τό πάν. Ένώ διά τό κήρυγμα του συνήθους τύπου τών ιεροκηρύκων θά ήδύνατο νά

λεχθῆ τό του Χρυσοστόμου “κήρυγμα όδεῦον διά πάσης άνέσεως οὐκ έστι κήρυγμα”, διά τό κήρυγμα του άγιου Κοσμά θά ήδύνατο νά λεχθῆ κατά τήν έκφρασιν του Ζιγαβηνού, ότι ήτο έργον “άνδρός γενναίου, φερεπόνου και έτόίμου προς θάνατον”».

Η ζωή του πατρός Αυγουστίνου, τά κηρύγματά του, οί ιεραποστολικοί του κόποι περιστρέφονταν γύρω άπό τρεις άξονες: Άγάπη για τόν Χριστό, άγάπη για τήν Πατρίδα, άγάπη για τό λογικό του ποιμνιο.

• Η βαθεία άγάπη του για τόν Κύριο τόν κινούσε σε κηρύγματα μετανοίας και πνευματικής άφυπνίσεως...

Βλέποντας τή διαφθορά έλεγε: «Ευρισκόμεθα έγγύς κρημνού, έγγύς τής κατάρτας, έγγύς τής καταστροφής, έγγύς Αρμαγεδώνος. Μία μόνο έλπις υπάρχει. Όλοι, μικροί και μεγάλοι, Ανατολή και Δύσις, όλων τών χρωμάτων και άποχρώσεων, θά σωθώμεν μόνον άν κάνωμεν στροφή 180 μοιρών προς τούς αιώνιους δρόμους του Θεού, προς τό νόμο τής συνειδήσεως, προς τό νόμο του Δεκαλόγου, προς τό νόμο του Ευαγγελίου. Μόνον εάν έγκαταλείψωμεν τήν άμαρτίαν και επιστρέψωμεν προς τόν Θεόν, θά σωθῆ ό κόσμος. Μόνον εάν πραγματικώς μετανοήσωμεν, θά έλθῆ ή σωτηρία».

• Τήν άγάπη του για τό λαό του Θεού τήν εκδήλωνε μέ εκτεταμένο και όργανωμένο φιλανθρωπικό έργο ήδη άπό τά χρόνια τής κατοχής, αλλά και μέ τά κηρύγματα πνευματικής οικοδομής γεμάτα ποιητικής έμπνευσης.

Σέ όμιλία του για τή μετάνοια τονίζει:

«Οί άγγελοι περιπολούν όλη τή γῆ και παρατηρούν νά βροῦν ό,τι καλό γίνεται στον κόσμο, για νά τό σημειώσουν στα δελτία τους. Κάπου-κάπου κάτι βρίσκουν. Άλλ' άπ' όλες τίς καλές πράξεις εκείνη πού τούς συγκινεί περισσότερο είναι ή μετάνοια. Όταν δοῦν νά στάζουν δάκρυα μετανοίας άπό τό μάτι του άμαρτωλού, τό θεωρούν πολυτιμότερο



ἀπό όλους τούς θησαυρούς τοῦ κόσμου. Ἕνα δάκρυ, πού πέφτει ἀπό τά μάτια κάποιου ἀνδρός ἢ κάποιας γυναίκας, ἕνα τέτοιο δάκρυ, οἱ ἄγγελοι τό παίρνουν σέ χρυσό δίσκο - δέν εἶναι αὐτό μία ἐξωραϊσμένη ποιητική εἰκόνα - καί τό ἀνεβάζουν ψηλά, φθάνουν στά οὐράνια δώματα, καί “χαρά γίνεται” στούς οὐρανούς “ἐπί ἐνί ἁμαρτωλῶ μετανοοῦντι” (Λουκ. ιε’ 10). Μάλιστα! Καί ὀρθῶς εἶπε κάποιος ἅγιος, ὅτι τά μαργαριτάρια εἶναι, τί; Κρυσταλλωμένα δάκρυα».

Σ’ αὐτές τίς δύσκολες ὥρες τῆς πατρίδας μας θυμόμαστε μέ ἱερό θαυμασμό τόν μακαριστό γέροντα. Ζητοῦμε τίς πρεσβείες του καί παίρνουμε τά προσευχητικά του λόγια γιά τήν Ἑλλάδα, προκειμένου νά κλείσουμε τήν ταπεινή ἀναφορά μας στόν μεγάλο ἐκκλησιαστικό καί ἔθνικό ἄνδρα Μητροπολίτη Φλωρίνης Αὐγουστίνο Καντιώτη:

«Κύριε!
Πρός Σέ, τόν Βασιλέα τῶν Ἁγίων,

ἀπευθύνομεν λόγους εὐχαριστίας διά τήν ὠραιότεραν καί ἐνδοξότεραν πατρίδα, πού μᾶς ἐχάρισες, τήν Ἑλλάδα. Σ’ εὐχαριστοῦμεν διά τόν γαλανόν οὐρανόν της, διά τήν ὠραίαν θάλασσάν της, διά τās γραφικᾶς ἀκτάς της, διά τās κρυσταλλίνας πηγᾶς της, διά τήν ἐνδοξόν ἱστορίαν της... Σ’ εὐχαριστοῦμεν πρό παντός, διότι τήν ἀνέδειξες Χώρα ἁγίων καί μαρτύρων. Κάθε τόπος, κάθε βράχος, κάθε σπιθαμή γῆς εἶναι βαμμένη μέ τό αἶμα τῶν ἀναριθμητῶν ἁγίων, πού ἐθυσιάστηκαν διά τήν ἀγάπην Σου.

Σέ παρακαλοῦμεν, Κύριε, κάμε ὥστε αὐτή ἡ ἀγάπη Σου νά πυρπολή καί τά στήθη τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων. Ἀνάδειξον καί ἄλλιν τήν Πατρίδα μας Χώραν ἱεραποστόλων, Χώραν ἡρώων καί μαρτύρων. Χώραν Ἁγίων.

Ἀμήν».

(Ἀπό τό περιοδικό «Ἡ Δράση μας», φ. 580, Ἰουλ. -Αὐγ. 2020)

Ἀπερίγραπτη βαρβαρότητα

Προστέθηκε μιά άλλη μέρα μελανή στis ενέργειες τῶν βαρβάρων γειτόνων. Μετά τήν 29η Μαΐου 1453, ἡμέρα ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπό τοὺς Ὄθωμανούς, ἦλθε ἡ 24η Ἰουλίου 2020. Ἡμέρα ἀσέβειας καὶ ὀθωμανίας. Ἡ Ἁγία Σοφία, τό καμάρι τῶν αἰῶνων, τό δείγμα τοῦ ἀφθαστου πολιτισμοῦ, ὁ καθαγιασμένος Ναός τῶν Ὁρθοδόξων, καταπατήθηκε ἀπό τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς σκληροὺς μουσουλμάνους.

Ἄς δείχνουν οἱ λαοὶ τῆς γῆς ὄχι μόνο ἀνοχή, ἀλλὰ καὶ ἀγάπη στοὺς μουσουλμάνους, πού ἔχουν ξαπλωθῆ στά πέρατα τῆς οἰκουμένης. Ἡ θρησκεία τους δέν τους ἐπιτρέπει νά καταλαβαίνουν τό τί θά πῆ ἀγάπη, τό τί σημαίνει συναδέλφωσις, τό τί σημαίνει κοινωνία λαῶν.

- Ὅλα ξεκινοῦν ἀπό τῆ θρησκεία τους, πού εἶναι προσωποποίηση τοῦ μίσους καὶ τοῦ ἐγκλήματος. Τό θέμα δέν εἶναι νά πιστεῦθ κανεῖς σέ μία θρησκεία. Τό θέμα εἶναι νά πιστεῦθ στήν **Ἀλήθεια** καὶ στήν **Ἀγάπη**. Καὶ αὐτές οἱ δύο λέξεις σαρκώνονται στό πρόσωπο τοῦ σαρκωμένου Θεοῦ Λόγου, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

- Ἡ Ἁγία Σοφία δέν ἀποτελεῖ μόνο τήν ἐκφρασι τῆς μοναδικῆς σέ ἀρχιτεκτονικό μεγαλεῖο λάμπσεως. Ἀποτελεῖ καὶ τό σημεῖο ἀναφορᾶς τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῆς βυζαντινῆς εὐλάβειας.

- Ἔργο τῆς πίστεως τοῦ αὐτοκράτορα Ἰουστινιανοῦ Α', ἐγκαινιάσθηκε στίς 27 Δεκεμβρίου 537.

- Καταπατήθηκε ἀπό τοὺς Λατίνους τό 1204 καὶ κατακτήθηκε ἀπό τόν Μωάμεθ τόν Πορθητῆ στίς 29 Μαΐου 1453. Τά τελευταῖα 80 χρόνια μέσα στήν προσπάθεια νά γίνῃ ἡ Τουρκία «κοσμικό» κράτος, μετατράπηκε σέ **μουσεῖο**. Ἐκατομμύρια κάθε χρόνο ἦσαν οἱ ἐπισκέψεις στήν Ἁγία

Σοφία, ὅπου θαύμαζαν τό πρωτοφανές μεγαλεῖο τῆς καὶ τά περίφημα χριστιανικά ψηφιδωτά τῆς.

- Ἄλλ' ἦλθε ἡ νέα μαύρη ἐπέτειος, ἡ 24η Ἰουλίου 2020. Σάν τέτοια μέρα τό 1974 οἱ Τούρκοι ὄρμησαν στήν Ἑλληνική Κύπρο καὶ κατέλαβαν τό 38% τοῦ ἐδάφους τῆς. Σάν τέτοια μέρα ἀπέιλησε ὁ Ἑρντογάν νά καταπατήσῃ τῆ συνθήκη τῆς Λωζάννης τοῦ 1923, καὶ νά ὀρμήσῃ σέ ἑλληνικά νησιά καὶ ἑλληνικές θάλασσες. Σάν τέτοια μέρα, ἡ Χριστιανική Ἁγία Σοφία μετατράπηκε σέ μουσουλμανικό τέμενος (**τζαμί**).

- Ὁ ἄγριος ἀνθέλληνας Ἑρντογάν κάλυψε μέσα στόν εὐλογημένο χῶρο τῆς Ἁγίας Σοφίας μέ κουρτίνες τίς ἱερές εἰκόνες, κάλυψε τά μαρμάρινα δάπεδά τῆς μέ ἀνατολίτικα χαλιά, καὶ μέ ἑκατοντάδες χιλιάδες ὀπαδούς του ἔκανε τῆ **φρικτότερη βεβήλωσι**. Ἐκλεψε τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ, κλείνοντας τά αὐτιά του στήν παγκόσμια κατακραυγή.

- Οἱ Ἕλληνες μέσ' στοὺς αἰῶνες ἔχουν γνωρίσει τό κοφτερό γιαταγάρι τῶν ὀθωμανῶν. Πενθοῦν φυσικά καὶ γιά τήν ἀπαίσια πολεμική τους σ' ἓνα μοναδικό σύμβολο πολιτισμοῦ καὶ ἀγιότητος.

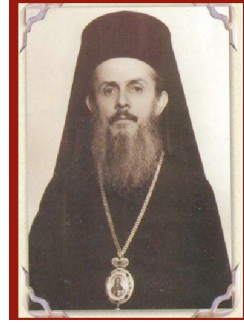
- Οἱ ξένοι λαοὶ εἶναι καιρός νά ξυπνήσουν. Τόν εἶδαν τόν ἰμάμη τῆ σκοτεινῆς μέρας τῆς 24 Ἰουλίου; Ἀνέβηκε στόν ἄμβωνα κρατώντας **γιαταγάρι!** Στή θέσι τοῦ Σταυροῦ τῆς συγγνώμης, τό γιαταγάρι τοῦ μίσους. Ὁ Ἑρντογάν θέλει νά γίνῃ ὁ χαλίφης τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς μουσουλμάνων. Ἡδονίζεται μέ τό αἷμα ὄσων διαφωνοῦν μαζί του.

- Θά ἐπεμβῆ ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων; Ἄν οἱ ὀρθόδοξοι ἐπιστρέψουμε στό θέλημά Του, τότε μποροῦμε νά λέμε μέ πίστι: «**Ἰνώτε, ἔθνη, καὶ ἠπτάσθε, ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός**».

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

“Αγιος επίσκοπος

Ο ΕΔΕΣΣΗΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ



Μέ τη συμβολή και εύλαβη προσπάθεια δύο κυρίως επiscopών, του Ναυπάκτου Ιεροθέου και του Έδεσσης Ιωήλ, η Σύνοδος του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στις 27 Ιουνίου 2020 κατέταξε στον κατάλογο των αγίων της Ορθοδόξου Εκκλησίας και τον επίσκοπο Έδεσσης και Πέλλης **Καλλίνικο** (Πούλο). Αναδημοσιεύουμε εδώ τα όσα είχαμε γράψει όταν κοιμήθηκε εν Κυρίω τό 1984.

(Καταγόταν από την Αιτωλοακαρνανία, γεννημένος τό 1918. Χορημάτισε Γραμματεύς και Πρωτοσύγκελλος στό Μεσολόγγι. Τόν Ιούνιο του 1967 εξελέγη Μητροπολίτης Έδεσσης και Πέλλης. Σεμνός και έναρετος επίσκοπος. Επάνδρωσε την ακριτική επίσκοπή του μέ έναρέτους κληρικούς. Γλυκός κήρυκας του λόγου του Θεού. Ευγένεστατος στους τρόπους. Δοξιάστηκε από οδυνηρή ασθένεια. Έκοιμήθη την 7η Αυγούστου 1984. Η εξόδιος ακολουθία επήλθη στό Μητροπολιτικό Ναό Αγίας Σκέπης Έδεσσης).

Σεμνός και γλυκός επίσκοπος

Ενας ακόμη σεβάσιμος και σεμνός Ιεράρχης αφήκε τη στρατευομένη Εκκλησία και εκλήθη στη θριαμβεύουσα. Στις 7 Αυγούστου 1984 εκοιμήθη εν Κυρίω ο έναρετος Μητροπολίτης Έδεσσης, Πέλλης και Αλμωπίας **Καλλίνικος** (Πούλος). Στην επιστροφή του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου Κοτσώνη (1967-1973) έδωσε τό «παρών» και ο μεταστάς Μητροπολίτης Έδεσσης Καλλίνικος, κληρικός λίαν αγαπητός στην περιφέρεια, όπου ως πρεσβύτερος είχε διακονήσει.

Εύλαβης και χαρισματικός κληρικός, πρωτοσύγκελλος της Ι. Μητροπόλεως Αιτωλίας και Ακαρνανίας, κοσμούσε μέ τό ήθος του και τόν ιεροποστολικό του ζήλο τις τάξεις του κλήρου. Η πολιτεία του ήταν γνωστή. Αφιλάργυρος, φιλακόλουθος, φιλόανθρωπος, διδακτικός, προσηνής, «τύπος των πιστών» (Α΄ Τιμ. δ΄ 12).

Και όταν ήλθε, επί τέλους, η εποχή επιστρατεύσεως των άρίστων για τό επσκοπικό αξίωμα, εκλήθη να διακονήσει τη Μακεδονία, ως επίσκοπος της ακριτικής Μητροπόλεως Έδεσσης, Πέλλης και Αλμωπίας.

Ο μεταστάς άνηκε στους άξιους εργάτες του Ευαγγελίου. Έλαβε την επσκοπική χάρι και πορεύθηκε στη Μακεδονία, μέ τις αγιώτερες των προθέσεων. Τις δυσκολίες τις γνώριζε. Άλλά και τόν τρόπο να έλκυη τη δύναμη του ούρανού επίσης γνώριζε.

Χαρακτηριστικό του η ευγένεια, συνδυαζομένη μέ την έμμονή του στις παραδόσεις της Εκκλησίας. Επί των ημερών του η Μητρόπολις Έδεσσης έγινε

κνυέλη πνευματικῆς ἐργασίας καί πόλος ἔλξεως καλῶν κληρικῶν, πού εἶχαν τή δυνατότητα ἐν ἐλευθερίᾳ καί ἀνέσει νά καλλιεργοῦν τόν ἀγρό τῆς Μακεδονικῆς αὐτῆς ἐπισκοπῆς.

Ὁ Θεός θέλησε νά δοκιμασθῆ ποικιλοτρόπως ὁ ἅγιος ἐπίσκοπος τῆς Ἐδέσσης, ὁ μειλίχιος καί ἱεραποστολικός Καλλίνικος.

● Δοκιμάστηκε, ὅταν τόν Ἰούλιο τοῦ 1974 μέ δικτατορική ρομφαία κατέστη ἔπτωτος ὁ κατά σάρκα ἀδελφός του, ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Διδυμοτείχου καί Ὁρесьιάδος Κωνσταντίνος. Ἄνευ ἀπολογίας, ἄνευ κατηγορητηρίου, ἄνευ δίκης καί καταδίκης, ἀπλῶς διότι δύο Συντακτικῆς Πράξεις τῆς δικτατορίας Ἰωαννίδη λειτούργησαν ἐγκληματικά κατά ἀθῶων καί ἐναρέτων ἐπισκόπων, ὁ Κωνσταντίνος βρέθηκε, ὅπως καί οἱ ἄλλοι ἕνδεκα συνεχῶς ὀριστο ἀδελφοί του, μακρῶν ἀπό τό ποίμνιό του.

Μέ πολλή ἀγάπη, ἀλλά καί πικρία στήν καρδιά, ὁ ἀδελφός του, ὁ ἅγιος Ἐδέσσης, τόν κάλεσε κοντά του, προσφέροντας εὐκαιρίες νά συνεχίση διακονῶν τήν Ἐκκλησία ὡς ἐπίσκοπος. Ὁ μικρότερος κατά σάρκα ἀδελφός Μητροπολίτης Ἐδέσσης ἐγίνε προσατής τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ, τοῦ ἐνεκεν δικαιούσης διωγμένου Μητροπολίτου Διδυμοτείχου Κωνσταντίνου.

● Δοκιμάστηκε ὁ Σεβασμ. Καλλίνικος γιά ἀρκετά χρόνια ἀπό τοὺς πράκτορες ἀντεθνικῶν σχεδίων (Σκοπίων), πού ἐγραφαν σέ τοπική ἐφημερίδα *σικροφαντικά* δημοσιεύματα. Συγχωροῦσε ἀπό καρδίας, ἀλλά καί πικραίνονταν, ὅταν μάλιστα ἤξερε, ὅτι πίσω ἀπό τά κατ' αὐτοῦ δημοσιεύματα κρύβονταν καί πρόσωπα πού τά εἶχε εὐεργετήσει. Γνώριζε, ὅτι ρασοφόροι (ἐλάχιστοι ἐντυχῶς), πού μόνο καλό τοὺς εἶχε κάνει, βουτοῦσαν τήν πέννα στό δηλητήριο!

● Δοκιμάστηκε πρὶν ἀπό λίγα χρόνια, ὅταν ἀντιμετώπισε τό θάνατο ἄλλου κατά σάρκα κληρικοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ εὐλαβοῦς ἐφημερίου τῆς Ἀκαρνανίας π. Ἰωάννου Πούλου.

● Δοκιμάστηκε ἰδιαίτερα, ὅταν τόν ἐπισκέφτηκε ὀδυνηρή ἀσθένεια. Παραδειγματική θά παραμείνῃ ἡ ὑπομονή του. Παραδειγματική ἡ προσευχή του καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς ἀσθενείας του. Ὅσοι τόν ἐπισκέπτονταν, ἐβλεπαν ἕνα μμητή τοῦ Ἐσταυρωμένου, νά ἀριστεύῃ στό δυσκολώτερο μάθημα.

Ὁ Κύριος, πού ἀπείρως περισσότερο ἀπό ἐμᾶς ἀγαπᾷ τήν Ἐκκλησία Του, ἔκεινος γνωρίζει τοὺς λόγους, γιά τοὺς ὁποίους μέσα στό 1984 κάλεσε κοντά Του τόσους εὐλαβεῖς καί σεμνοὺς Μητροπολίτας. Ἐμεῖς ἕνα θεομᾶ Τόν παρακαλοῦμε:

Νά μὴν ἀφήσῃ τή διοίκησι τῆς Ἐκκλησίας στά χέρια ἀναξίων, ἀλλά ν' ἀναδείξῃ νέους ποιμένας, ἀνταξίους τῶν ἁγίων καί ζηλωτῶν Ἐπισκόπων, ὅπως ὁ εὐγενής Ἐδέσσης Καλλίνικος.

(Ἡ μνήμη τοῦ νέου ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ ἁγίου Καλλίνικου, ἐπισκόπου Ἐδέσσης, ὠρίσθηκε νά τιμᾶται στίς 8 Αὐγούστου. Ἀπό τόν οὐρανό τόν παρακαλοῦμε νά πρεσβεύῃ καί ὑπέρ ἡμῶν. Νά πρεσβεύῃ ὄχι μόνο νά ἐλεηθῶμε, ἀλλά καί νά τόν μμηθῶμε ὡς σεμό καί τίμιο λειτουργό τοῦ ἱεροῦ Θυσιαστηρίου. Νά πρεσβεύῃ, ὥστε ἀθόρυβα καί ταπεινά νά διακονοῦμε ὅλοι οἱ κληρικοὶ τόν Κύριο τῆς δόξης. Νά πρεσβεύῃ καί γιά τή χώρα τῶν Μακεδόνων, πού ἀγάπησε, ἀλλά καί γιά ὅλη τήν Ἐλλάδα).

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Κατάκριμα καί χάρισμα

Ρωμ. ε' 13-17

Ἄμαρτία παράβασις νόμου (στ. 13)

Ἡ παλαιός Ἀδάμ εἶναι τύπος τοῦ Νέου Ἀδάμ, τοῦ Χριστοῦ, ὡς πρὸς τίς πανανθρώπινες συνέπειες τῆς πράξεώς τους. Θάνατος, ἡ παγκόσμια συνέπεια ἀπὸ τὴν ἄμαρτία, τὴν ἀνυπακοή, τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ. Ζωὴ αἰώνιος ἡ παγκόσμια συνέπεια ἀπὸ τὴν θυσία, ἀπὸ τὸ Σταυρὸ τῆς ὑπακοῆς τοῦ Νέου Ἀδάμ. Ἐπὶ αὐτοῦ, ὁ παλαιός Ἀδάμ, τὰ χέρια στοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, καὶ ὅλοι γευθήκαμε τὸ θάνατο. Ἐπὶ αὐτοῦ, ὁ Νέος Ἀδάμ στοῦ ξύλου τῆς ὑπακοῆς, στοῦ Σταυροῦ, καὶ γευόμεθα τὴν γλυκύτητα τῆς νέας ζωῆς, τῆς ἐν Χριστῷ αἰωνίου ζωῆς.

• Αὐτὸ τὸ καταλαβαίνουν ὅλοι; Μά μήπως καὶ τὴν ἄμαρτία τὴν καταλάβαιναν πρὸ Χριστοῦ; Ὁ Θεὸς εἶχε δώσει τὸ αἰσθητήριο, ὥστε νὰ εὐαισθητοποιοῦνται ὅλοι μπροστὰ στοῦ φαινόμενου τῆς ἄμαρτίας. Ὁ νόμος ἦταν τὸ αἰσθητήριο αὐτὸ. Καὶ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει στὸν ἄνθρωπο, μετὰ τίς διαφορὰς μορφῆς του, ἀπὸ τότε ποῦ ἐμφανίστηκε σπὶ ζωὴ. «Ἄμα ἄνθρωπος, ἄμα νόμος». Ὁ ἄνθρωπος διαθέτει μέσα του νόμους καὶ φυσικούς, γιὰ τὴν λειτουργία τοῦ σώματος, καὶ ἠθικούς γιὰ τὴν ζωὴ τῆς ψυχῆς. «Ἄμα γὰρ νόμου ἄμαρτία ἦν ἐν κόσμῳ, ἄμαρτία δὲ οὐκ ἐλλογεῖται μὴ ὄντος νόμου» (στ. 13). Δηλαδή: «Ἡ ἄμαρτία ὑπῆρχε στὸν κόσμον καὶ πρὶν νὰ δοθῇ ὁ νόμος. Ἀλλὰ χωρὶς τὸν νόμον δὲν μπορούσε νὰ θεωρηθῇ ὡς ἄμαρτία ἢ παράβασις τῶν ἐντολῶν του».

Ἡ ἄμαρτία εἶναι παράβασις συγκεκριμένου νόμου. Στὴν περίπτωσι τοῦ ἀνθρώπου πρὸ Χριστοῦ ἔχουμε δύο εἰδῶν ἄμαρτίες.

• Ἡ μία εἶναι ἐκείνη, ποῦ τελεῖται προτοῦ δοθῇ ὁ Νόμος ὁ Μωσαϊκός. Ἡ παράβασις τοῦ ἀνθρώπου στοιχειοθετεῖται ἐπὶ τῆς βάσει τοῦ ἐμφύτου ἠθικοῦ νόμου. Ἡ παράβασις τοῦ Ἀδάμ ἐπὶ τῆς βάσει τοῦ εἰδικοῦ νόμου, τῆς εἰδικῆς ἐντολῆς, ποῦ εἶχε θέσει ὁ Θεός. Ἄμα «ἄμαρτία νόμου ἄμαρτία ἦν ἐν κόσμῳ» (στ. 13).

• Ἡ ἄλλη ἄμαρτία εἶναι ἐκείνη, ποῦ προκαλεῖται μετὰ τὴν παράβασι τοῦ γραπτοῦ Νόμου, ποῦ δόθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ στοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραήλ. «Ἄμαρτία οὐκ ἐλλογεῖται μὴ ὄντος νόμου» (στ. 13).

Μετὰ τὸν νόμον ὁ ἄνθρωπος κάνει πιο καλὴ διαγωγή τῶν πράξεων του. Ὁ ἄνθρωπος π.χ. αἰσθάνεται ἕνα πόνον στοῦ στήθος. Εἶναι ὁ πόνος αὐτὸς ἢ πρῶτον ἀνησυχία. Δὲν ἐπαναπαύεται. Πηγαίνει στὸν εἰδικὸν γιατρὸν καὶ κάνει ἀκτινογραφία καὶ καρδιογράφημα.

Ὁ πρῶτος πόνος σπὶ συνείδησι τοῦ ἀνθρώπου, φανερώνεται λόγῳ τοῦ ἐμφύτου ἠθικοῦ νόμου. Ἐπειτα ἔρχεται ἡ ἀκτινογραφία καὶ τὸ καρδιογράφημα. Μετὰ τὸ γραπτὸ Νόμον. Ὁ ἄνθρωπος, ἀνησυχώντας γιὰ τὴν σωματικὴν του ὑγείαν, θέλει λεπτοτάτην ἐξερεύνησιν τῆς καταστάσεώς του. Ἐτσι καὶ ὅσοι ἀνησυχοῦν γιὰ τὴν ὑγείαν τῆς ψυχῆς τους, δὲν ἀρκοῦνται στὸν ἀπλὸ ἠθικὸν νόμον ἢ στοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου. Ἐξετάζονται πλέον μετὰ τὸ ὑπερσύγχρονον ἀκτινολογικὸν μέσον, ποῦ ὀνομάζεται Εὐαγγέλιον.

Κανεῖς, λοιπόν, δὲν εἶναι ἄμοιρος εὐθύνης, ἀφοῦ ὅλοι κάποιον νόμον ἠθικὸν διαθέτουν. Σὲ ὅλους «ἄμαρτία ἐλλογεῖται» (στ. 13). Ἄν δὲν καταλογίζοταν στὸν ἄνθρωπον ἄμαρτία, πρὸ τοῦ γραπτοῦ νόμου τῆς Παλ. Διαθήκης, τότε γιατί λογίσθηκε ἔνοχος ὁ Ἀδάμ καὶ ἐξωρίσθηκε

ἀπό τόν παράδεισο; Τότε γιατί τιμωρήθηκε ἡ γεννά τῷ Νῶε; Γιατί τιμωρήθηκαν ὡς ἔκφυλοι οἱ κάτοικοι τῶν Σοδόμων καί τῆς Γομόρρας;

Ἡ βασιλεία θανάτου (στ. 14)

Νομικά δέν λογαριάζεται ἡ ἁμαρτία, ὅπως λογαριάζεται, ὅταν ὑπάρχει εἰδικός ποινικός κώδικας. Ἡ θικά ὁμως λογαριάζεται ἡ ἁμαρτία. Ἀπόδειξις, ὅτι τὴν τραγικώτερη συνέπεια τῆς ἁμαρτίας, τὸ θάνατο, τὸν ὑφίστανται πάντες, καί ὅσοι ἔζησαν πρὶν ἀπὸ τὸ Μωϋσῆ. Γι' αὐτὸ λέει στή συνέχεια ὁ Παῦλος: «Ἄλλ' ἐβασίλευσεν ὁ θάνατος ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι τῶ ἁμαρτίας καὶ ἐπὶ τοὺς μὴ ἁμαρτήσαντας ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ τῆς παραβάσεως Ἀδάμ, ὅς ἐστι τύπος τοῦ μέλλοντος» (στ. 14). Δηλαδή: «Ὡστόσο, ὁ θάνατος κυριάρχησε σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ ὡς τὸν Μωϋσῆ, ἀκόμα καί σ' αὐτοὺς πού δέν ἁμάρτησαν ὅπως ὁ Ἀδὰμ, ὁ ὁποῖος παραβίασε μία ρητὴ ἐντολή τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἀδὰμ ἦταν προτύπως τοῦ μελλοντικοῦ γενάρχη».

● Ὁ θάνατος, ὡς καρπὸς τῆς ἁμαρτίας, εἶναι ἡ μαύρη σφραγίδα, πού σφραγίζει πλέον τὴ ζωὴ ὄλων τῶν ἀνθρώπων.

Δέν ἁμάρτησαν ὅλοι ἐπακριβῶς ὅπως ὁ Ἀδὰμ. Παρά ταῦτα κανεῖς δέν ἦταν ἀππλλαγμένοι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καί τὴν ἐνοχὴ τῆς. Στὴν πραγματικότητα ὅλοι οἱ ἀνθρώποι, καθένας διατηρώντας τὴ δική του προσωπικότητα καί τὴ δική του εἰδικὴ εὐθύνη, ὅλοι εἴμεθα ὅμοιοι μὲ τὸν Ἀδὰμ. Ὡς παιδιά τοῦ Ἀδάμ, ὡς ἀδαμόπουλοι, φέρουμε καί φερόμεθα· φέρουμε μέσα μας τὴ ροπή πρὸς τὴν ἁμαρτία καί φερόμεθα ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ἔνας μόνος εἶναι ὁ Ἀνόμοιος μὲ τὸν Ἀδὰμ, καίτοι τύπος Του εἶναι ὁ Ἀδὰμ. Ὁ Χριστὸς δέν ὁμοιάζει μὲ τὸν Ἀδὰμ, καθόλου ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτία. Εἶναι ὅμοιος μ' ἐμᾶς κατὰ πάντα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. «Ἐχομε ἀρχιερέα, πεπειρασμένον κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας» (Ἐβρ. δ' 15).

● Πολλοὶ ρωτᾶνε γιὰ τὸ θάνατο. Βεβαίως γιὰ τοὺς πιστοὺς δέν ὑπάρχει πλέον πρόβλημα θανάτου, ἀφοῦ νικήθηκε ὁ θάνατος καί περνᾶμε μαζὶ μὲ τὸ Χριστὸ στὴν αἰώνια ζωὴ. Ὁ Χριστὸς ἔγινε ὅμοιος μ' ἐμᾶς, γιὰ νὰ πεθάνη γιὰ μᾶς. Κι ἐμεῖς γινόμεθα ὅμοιοι μὲ τὸ Χριστὸ, γιὰ νὰ μὴ πεθάνουμε, ἀλλὰ γιὰ νὰ ζήσουμε αἰώνια.

Ἄλλὰ πρὸ Χριστοῦ ὁ θάνατος ἦταν μὲν καὶ τὸ τρομερὸ καί ἀφύσικο, πλὴν ὁμως εἶχε καί τὴν εὐεργετικὴ του ὄψι. Πέθαινε ὁ ἄνθρωπος, «ἵνα μὴ τὸ κακὸν ἀθάνατον γένηται».

Ἀπὸ τὸν Ἔνα στοὺς πολλοὺς (στ. 15)

Ὁ Ἀδὰμ εἶναι τύπος τοῦ Χριστοῦ ὡς γενάρχη. Ἀπ' αὐτὸν κληρονομήσαμε τὸ μικρόβιο τοῦ κακοῦ· αὐτὸς ἔγινε ἀφορμὴ νὰ μῆ ἡ ἁμαρτία καί ὁ θάνατος στὴ ζωὴ μας. Ἔνας ὁ Χριστὸς, ὁ Νέος Ἀδὰμ. Ἄλλ' εἶναι τὸ πρότυπο τῆς ἀναμαρτησίας· ἀπ' αὐτὸν κληρονομοῦμε τὸ φάρμακο γιὰ τὴν ἐξόντωση τοῦ μικροβίου τῆς ἁμαρτίας· ἀπ' αὐτὸν εἰσάγεται στὸν κόσμον ἡ λύτρωσις καί ἡ ζωὴ.

● Βεβαίως ἀπὸ τὴ σύγκρισις Ἀδάμ - Χριστοῦ δέν ἐξάγεται μόνον τὸ συμπέρασμα μὲ τὴς ἀντιθέσεις ἁμαρτία-λύτρωσις καί θάνατος-ζωή. Ἐξάγεται καί ἄλλο συμπέρασμα: Ἡ δύναμις τῆς μεταδόσεως εἶναι μεγαλύτερη στὴν περίπτωσι τοῦ Χριστοῦ. Καί ὁ τρόπος τῆς μεταδόσεως πεισιχώτερος. Ἡ ἁμαρτία, τὸ *παράπτωμα*, μεταδόθηκε ἀπὸ τὸν Ἔνα, τὸν Ἀδὰμ, πού εἶναι ὁ πρόγονός μας. Ἡ λύτρωσις, τὸ *χάρισμα*, μεταδίδεται σὲ ὅλους ἀπὸ τὸν Ἔνα, τὸ Νέο Ἀδὰμ, τὸν Χριστό, πού δέν εἶναι ἀπλῶς ὁ πνευματικὸς μας γενάρχη, ἀλλ' εἶναι τὸ σῶμα μας.

Ὅλοι ὄχι συμβολικά, ἀλλὰ πραγματικά, ὄντολογικά, βρισκόμεθα πάνω στὸ Χριστό, μέσα στὸ Χριστό «ἐν τῷ Χριστῷ». Τὸ σῶμα Του δέν εἶναι τὸ σῶμα κάποιου ἀνθρώπου, πού ἀνήκει ἀποκλειστικά σ' αὐτόν. Εἶναι τὸ σῶμα, πού προσέλαβε. Τὸ «πρόσλημμα», πού προσέλαβε, εἴμεθα ὅλοι οἱ ἀνθρώποι. Προσέλαβε ὅλη τὴν ἀνθρώπινη φύσι. Ὅσοι δέχονται μὲ πίστι τὴν τιμὴ, πού τοὺς κάνει ὁ Χριστὸς, αὐτοὶ λαμβάνουν τὸ δῶρημα, τὸ χάρισμα, τὴ ζωὴ.

Εἶπαμε ὅλα τὰ παραπάνω, γιὰ νὰ νοηθῆ ὁ ἐπόμενος στίχος τῆς πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς: «Ἄλλ' οὐχ ὡς τὸ παράπτωμα, οὕτω καί τὸ χάρισμα· εἶ γὰρ τῷ τοῦ ἐνός παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον, πολλῶ μᾶλλον ἢ χάρις τοῦ Θεοῦ καί ἡ δωρεὰ ἐν χάριτι τῇ τοῦ ἐνός ἀνθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς πολλοὺς ἐπερίσσευσεν» (στ. 15). Δηλαδή: «Ἡ χάρις ὁμως τοῦ Θεοῦ, πού ἔφερε ὁ Χριστὸς, δέν συγκρίνεται μὲ τὴν παράβασι τοῦ Ἀδάμ. Γιατί, ἂν ἡ παράβασις ἐνός ἀνθρώπου εἶχε σάν συνέπεια

τόν θάνατο ὄλων, πολύ περισσότερο ἢ χάρις πού μᾶς δώρισε ὁ Χριστός (ἡ πλούσια δωρεά τῆς χάριτος πού ἔφερε στόν κόσμο ὁ ἕνας ἄνθρωπος) πλημμύρισε ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα.

Βασικές ἀλήθειες τοῦ στίχου:

● Ὁ Ἕνας! Σέ ὅλους τοὺς στίχους τῆς περιοχῆς αὐτῆς τοῦ 5ου κεφαλαίου ἀναφέρεται ὁ ἕνας, «Δι' ἑνός ἀνθρώπου» (στ. 12). - «Τῷ τοῦ ἑνός παραπτώματι» (στ. 15). - «Τῇ τοῦ ἑνός ἀνθρώπου χάριτι» (στ. 15). - «Δι' ἑνός ἁμαρτίσαντος» (στ. 16). - «Τὸ κρίμα ἐξ ἑνός εἰς κατάκριμα» (στ. 16). - «Ὁ θάνατος ἐβασίλευσε διὰ τοῦ ἑνός» (στ. 17). - «Ἐν ζωῇ βασιλεύουσι διὰ τοῦ ἑνός Ἰησοῦ Χριστοῦ» (στ. 17). - «Δι' ἑνός παραπτώματος» (στ. 18). - «Δι' ἑνός δικαίωματος» (στ. 18). - «Διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνός» (στ. 19). - «Διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνός» (στ. 19).

Ὁ Ἄδამ καὶ ὁ Χριστός. Τί μπορεί νά κάνη ὁ ἕνας, ὅταν ἀπ' αὐτόν τόν ἕνα ἐξαρτῶνται οἱ πολλοί! Πηγή θανάτου ὁ ἕνας, πηγή ζωῆς ὁ ἄλλος. Παρακοή ὁ ἕνας, ὑπακοή ὁ ἄλλος.

● Ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ, ἄρα καὶ ἡ ἐπιρροή Του εἶναι ἀπείρως μεγαλύτερη.

● Οἱ ἁμαρτίες, πού προκάλεσαν τὴν ἐπέμβασι τοῦ Θεοῦ, εἶναι περισσότερες. Ἄρα καὶ ἡ δύναμις ἀντιμετωπίσεώς τους σημαντικότερη. Καὶ ἡ δύναμις λέγεται χάρις.

● Ἡ ζωή εἶναι ἰσχυρότερη ἀπὸ τὸ θάνατο.

● Ἡ χάρις, ἡ δικαίωσις ἡ ἐν Χριστῷ, ὄχι ἀπλῶς ἀρκεῖ γιὰ ὅλους, ἀλλὰ περισσεύει.

Κατάκριμα-δικαίωμα (στ. 16)

Ἀπὸ τὸ Σταυρὸ ἐκκύνεται περίσσεια ἡ χάρις καὶ ἡ δωρεά. Γι' αὐτὸ λέει στόν ἐπόμενο στίχο ὁ Παῦλος: «Καὶ οὐχ ὡς δι' ἑνός ἁμαρτίσαντος τό δώρημα: τό μέν γάρ κρίμα ἐξ ἑνός εἰς κατάκριμα, τό δέ χάρισμα ἐκ πολλῶν παραπτωμάτων εἰς δικαίωμα» (στ. 16). Δηλαδή: «Δέν συγκρίνεται ἡ πλούσια δωρεά τοῦ Χριστοῦ μέ τό κακό πού ἔκανε ἡ ἁμαρτία ἑνός ἀνθρώπου. Γιατί ἡ ἀπόφασις γιὰ τό ἕνα παράπτωμα ἦταν καταδικαστική, ἐνῶ ἡ χαριστική πράξις γιὰ τὰ πολλά παραπτώματα ὡδήγησε στήν ἀθώωσι».

● Πῶς ἐξηγεῖται τό «ἐπερίσσευσε»; Ὅχι ὡς ἀναγκαῖο στοὺς ἀνθρώπους τό περίσσευμα, κατά τὴν ἀντίληψι τῶν Παπικῶν, ἀλλ' ὡς μὴ περιοριζόμενο τό θεῖον. Ἀφοῦ εἶναι ἀπειρος ὁ Θεός,

ἄπειρη καὶ ἡ ἀγάπη Του, εἶναι φυσικό νά μὴ μπαῖνη σέ καλοῦπια ἢ χάρις.

● Τό ἕνα «κρίμα» τοῦ Ἄδამ, προκάλεσε τόσα πολλά «κατακρίματα», πολλῶν ἀνθρώπων. Ἄρα ἀπαιτεῖται μεγαλύτερο «χάρισμα». Καὶ αὐτό τό πλεονάζον «χάρισμα» ἀποφέρει πλεονάσμα «δικαιώματος», δικαίωσεως.

Δ. Γ. Α

.....

Σεβάσιμος πνευματικός

† Ἀρχιμ. Νικόλαος Κουμεντάκης

Σέ ἡλικία 99 ἐτῶν ἀνεχώρησε γιὰ τοὺς οὐρανοὺς στίς 16 Αὐγούστου 2020 ἕνας ἀπὸ τοὺς σεμνοτέρους κληρικούς τῆς ἐποχῆς μας, ὁ ἀρχιμ. Νικόλαος Κουμεντάκης.

Γεννημένος στὴν Κρήτη, γόνος ἱστορικῆς οἰκογενείας. Ἕνας ἀπὸ τὰ δέκα παιδιά τῶν εὐσεβῶν γονέων του.

● Ἀπὸ μικρὸς ἀφιερῶθηκε στό ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ἐντάχθηκε ὡς φίλος καὶ μέλος στὴν Ἀδελφότητα «Ζωή».

● Ἐργάστηκε κυρίως στό βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ζωῆς» στόν Πειραιᾶ, ἀλλὰ καὶ ὡς περιοδεύων γιὰ τὰ ἔντυπα τῆς Ἀδελφότητος.

● Διεκρίνετο γιὰ τὴν εὐλάβεια, τὴ σοβαρότητα καὶ τὸ ἦθος του.

● Σέ προχωρημένη ἡλικία χειροτονήθηκε διάκονος καὶ πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος **Νικόδημο (Γκατζιρούλη)**.

● Ἐργάστηκε πολλὰ χρόνια στὴν ἐνορία Κουμήσεως Θεοτόκου στό **Μάτι**. Εἶναι οὐσιαστικά ὁ **κτήτωρ** τοῦ ὠραίου Ναοῦ, πού διαφυλάχθηκε ἀκέρατος στὴν πυρκαγιά τοῦ 2018 στό Μάτι.

● Ἐκεῖνο ὅμως, πού διακόνησε μέ ἱερὸ ζῆλο καὶ ἀγιοπνευματικὴ διάκρισι, εἶναι τό μυστήριό τῆς **Ἐξομολογήσεως**. Στό πετραχήλι τοῦ π. Νικολάου ἀναπαύθηκαν χιλιάδες ψυχές.

Ἡ πείρα του καὶ ἡ σοβαρότητά του ἐνέπνεαν ἐμπιστοσύνη, ὅτι «ὁ Χριστός ἰλασμός ἐστι περί τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν» (Α' Ἰωάν. β' 2). Ἄς ἔχουμε τὴν εὐχή του. Ἀπὸ τὸν **αἰῶνα**, πού ἔζησε ἐδῶ, μετέβη στὴν **ἄπειρη αἰωνιότητα**.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ὁ Σταυρός Του γιά μᾶς

Τὸν Ἰησοῦ Χριστό προβάλλει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Κήρυκας Χριστοῦ εἶναι, ὄχι ρήτορας τοῦ κόσμου. Πρεσβευτῆς τοῦ Χριστοῦ (Β' Κορ. ε' 20. Ἐφεσ. στ' 20), ὄχι συνήγορος ἢ διαφημιστής ἀνθρωπίνων συστημάτων. «Ἡμεῖς κηρύσσομεν Ἰησοῦν Χριστόν, καί τοῦτον ἑσταυρωμένον» (Α' Κορ. α' 23). Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔγινε ἀνθρώπος, γιά νά σταυρωθῆ «ὑπέρ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν» (Α' Κορ. ιε' 3).

Δέν μιλάει, λοιπόν, ὁ Παῦλος, γιά κάποιον Ἰησοῦ Χριστό, ἀλλά γιά τόν συγκεκριμένο Ἰησοῦ Χριστό, πού εἶναι «ἑσταυρωμένος».

- Χριστός, πού δέν εἶναι ἑσταυρωμένος, δέν εἶναι ὁ Θεός τῆς ἀγάπης.

- Χριστός, πού δέν εἶναι ἑσταυρωμένος, δέν εἶναι ὁ σωτήρας καί λυτρωτής μας.

- Χριστός, πού δέν εἶναι ἑσταυρωμένος, εἶναι Χριστός... ἀχρηστος!

- Χριστός ἑσταυρωμένος!

Ἡ ἐσχάτη ταπείνωσις!

Ἡ ὑψίστη ἀγάπη!

Ὁ μονόδρομος τῆς σωτηρίας μας!

Τό γλυκύ κήρυγμα τοῦ Παύλου!

Τό κέντρο τῆς Ἐκκλησίας!

Ὁ ἔρωτας τῶν ἁγίων!

- Συγκινητική σύστασις: «*Συνίστησι τήν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἀμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστός ὑπέρ ἡμῶν ἀπέθανε*» (Ρωμ. ε' 8).

- «*Ἔτι*». Συνεχίζεται ἡ ἀμαρτία. Καί τήν ὥρα, πού σταυρωνόταν, ἀμάρταναν οἱ ἄνθρωποι. Καί κάτω ἀπό τό Σταυρό! Ἐφτυναν, ἐβρίζαν, χλεύαζαν, μαστίγωναν, κολάφίζαν, σταύρωναν, πότιζαν μέ χολή, ἐβγαζαν ὄλα τά ἀποθημένα τους πάνω στό πανάγιο Σῶμα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

- «*Χριστός ὑπέρ ἡμῶν ἀπέθανε*». Κάθε λέξις εἶναι κι ἓνα μυστήριο.

Μυστήριο τό ποιός ἀπέθανε. Ὁ Χριστός ἀπέθανε. Πέθανε ὁ Ἀθάνατος!

Μυστήριο τό πῶς πέθανε. Πέθανε ὁ ἀνθρώπος Ἰησοῦς, ἐνωμένος ὁμως μέ τή Θεότητα. Ἐπαθε ὡς ἀνθρώπος, ἔσωσε ὡς Θεοάνθρωπος. Τό «ἀπέθανε» φανερώνει καί τήν ἀληθινότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἄσαρκος σαρκώθηκε, γιά νά πεθάνη.

Μυστήριο ὁμως συγκλονιστικώτερο, ἀφοῦ ἀναφέρεται σ' ἐμᾶς, τό γιά ποιούς πέθανε. Πέθανε «ὑπέρ ἡμῶν».

- Τό «ἀντί ἡμῶν» καλύπτει τό φάσμα τῆς παγκόσμιας ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά δέν καλύπτει τό φάσμα τῆς λυτρωτικῆς ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη ὡς λυτρωτικῆ φαίνεται κυρίως στό «ὑπέρ ἡμῶν».

- Τό «ἀντί ἡμῶν» ἐκφράζεται κάπως νομικίστικα, δικανικά. Τό «ὑπέρ ἡμῶν» εἶναι ἡ θεολογία τοῦ βάρους καί πλάτους καί τοῦ ὕψους. Ἀπό τό βάθος τῆς ἀμαρτίας παίρνει ἐμᾶς, ὄλους, καί μᾶς ἀνεβάζει στό ὕψος τῆς θείας δόξας. Ἄλλωστε ὁ κατ' ἐξοχήν κήρυκας τῆς σταυρωμένης ἀγάπης, ὁ Παῦλος, πάντοτε σχεδόν μιλάει γιά τό «ὑπέρ ἡμῶν». «*Εἰς ὑπέρ πάντων ἀπέθανε*» (Β' Κορ. η' 14).

Ἡ ἀγιότητα διώκεται

Ἰπό τό ἡμερολόγιο τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Τρίκκης Διονυσίου ἀποσπᾶμε μικρῆ περικοπῆ σχετικά μέ τήν ἐκλογή γιά τή Μητρόπολι Λαρίσης (19. 6. 68):

«*Κληθεῖς ὁ π. Θεολόγος (Πασχαλίδης) πρὸς συζήτησι τοῦ θέματος (ἀναδείξεώς του εἰς Μητροπολίτη Λαρίσης), ἤκουσε μέ προσοχή. Ἐσκέφθη σοβαρῶς.*

Εἶπε ἐν συγκινήσει: «Τό ἀρχιερατικόν ἀξίωμα τό βλέπω ὡς σταυρόν βαρύτατον. Οἱ ἄνθρωποι μου εἶναι ἀδύνατοι. Ἴσως λυγίσω κάτω ἀπό τό βάρος του. Ὅμως ἡ ὑπακοή πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἡ ἄνευ ὁρῶν παράδοσίς μου εἰς τό θεῖον θέλημα μοί ἐπιβάλλει νά εἶπω ἐν βαθείᾳ σιωπῇ: Ἰδοὺ ὁ δοῦλος Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τό ρημά σου. Ὑποτάσσομαι εἰς τόν Κύριον! Γενηθήτω τό θέλημά Του».

● Αὐτόν τόν ὄντως **ἅγιο ἐπίσκοπο** ἐκαρατόμησε ὁ ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ Τίκας, πού τοποθετήθηκε στή θέσι τοῦ «Αθηνῶν» ἀπό τή δικτατορία τοῦ Ἰωαννίδη. Καί μέ δύο ὄπλα θρησκευτικοῦ σαδισμού, δύο δικτατορικές Συντακτικές Πράξεις, κατέστησε ἐκπτώτους δώδεκα ἀμέμπτους Μητροπολίτες. Μεταξύ αὐτῶν καί τόν Λαρίσης Θεολόγο (Ἰουλίου 1974).

● Ἐχουν γραφῆ χιλιάδες σελίδες γιά τήν ἀδικία εἰς βάρος τῶν **Δώδεκα Μητροπολιτῶν**. Κανένας ἀπό τούς ἐνόχους τῆς ὁμάδας τοῦ Σεραφεῖμ δέν εἶχε τήν εὐθιξία καί τόν ἥρωισμό νά ζητήση συγγνώμη γιά τή συμμετοχή του στό ἐκκλησιαστικό ἔγκλημα. Ἄλλά καί ἀπό ἐκείνους, πού ἀντικανονικά κατέλαβαν τίς Μητροπόλεις τῶν Δώδεκα ἐναρέτων ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου δέν ζήτησε συγγνώμη.

● Τό βράδυ τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης ἡμέρας τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1974, ἕνας ἐκ τῶν «συμψηφισάντων» (Πράξι. ιθ' 18) τήν ἄνευ λόγου καί αἰτίας, τήν ἄνευ κατηγορίας καί ἀπολογίας ἐκθρόνισι τῶν Δώδεκα «δικαίων» Μητροπολιτῶν, ἔλαβε ἕνα τηλεφώνημα:

—Σεβασμιώτατε, εἶπε ὁ φίλος κληρικός, ἐπιτρέπεται ἕνα ἐρώτημα; Γιά πέστε μου, τί ἰδέα ἔχετε γιά τόν Λαρίσης Θεολόγο;

Ἁ ἑπίσκοπος αὐθόρμητα ἀπάντησε:

—Εἶναι ἅγιος ἄνθρωπος!...

—Αὐτόν τόν ἅγιο ἄνθρωπο, ἀντεῖπε ὁ κληρικός, σεῖς σήμερα τό πρωῖ τόν ἐξωντώσατε...

● Γιατί τώρα ἡ ἀναμόχλευσις τῆς ἱστορίας τῶν Δώδεκα ἐκείνων ἁγίων ἐπισκόπων; Διότι ὁ ἀνωτέρω ἐπίσκοπος, πού πίστευε στήν ἀγιότητα τοῦ Λαρίσης Θεολόγου, προβάλλεται ἀπό ὑποτακτικό του ὡς ὑποψήφιος πρὸς... ἁγιοκατάταξι!

● Καί γιά ἕναν ἄλλο λόγο: Ὁ ἐπίσκοπος, πού τόν κατὰ τή γνώμη του «ἅγιο» Μητροπολίτη Θεολόγο (Λαρίσης) ἐκθρόνισε, ὄχι μόνο κατέστη τυφλό ὄργανο τῆς Σεραφεϊμικῆς ἀνομίας, ἀλλά φέρεται (ἀπό τόν ἴδιο ὑποτακτικό του) νά εἶπε, ὅτι εἶδε στόν ὕπνο του φῶς! Καί μέσα στό φῶς (τοῦ παραδείσου) διέκρινε τόν ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ!!! Ὅποτε ὁ ἀναλαβών τήν ἁγιοκατάταξι τοῦ ἐπισκόπου ἐκείνου, πού καρατόμησε τόν εὐλαβῆ Θεολόγο, ἔχει ἐργολαβικά ἀναλάβει καί τήν ἁγιοκατάταξι τοῦ... Σεραφεῖμ Τίκα!!!

Θεὸς φυλάξου!

Ἡ μάσκα τῆς ὑποκρισίας

Μιλáει καί ὁ Χριστὸς γιά «μάσκα». Μιλáει γιά **προσωπεῖο**, πού καλύπτει τό ἀληθινὸ πρόσωπο καί ξεγελά τούς ἀνθρώπους.

Δέν ἐννοεῖ φυσικά ὁ Χριστὸς τὴ μάσκα (συνήθως πάνινη), πού ἀναγκαζόμεθα νά φορᾶμε γιά λόγους **ὑγείας**. Ἐννοεῖ τὴ μάσκα τῆς **ὑποκρισίας**. Ἄλλοι εἴμαστε καί ἄλλοι φαινόμεσθε. Γι' αὐ-

ἸΩΑΝΝΗΣ Ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:

B. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστερί

Ἐτησία συνδρομή:

Ἑσπερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἑσπερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: **δολ. 25.**

Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας: **δολλάρια 30.**

Ἐπιταγές καὶ ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

τούς, τούς παντός είδους ύποκριτές, έκσφενδόνισε ό Κύριος τά φοβερά εκείνα «**Ούαί!**» (Ματθ. κγ' 13-33).

- Φαινόμεστε εύσεβείς, καί εΐμαστε άνελεήμονες (στ. 13).

- Φαινόμεστε τάχα χριστιανοί, αλλά δέν κάνουμε τίποτε γιά νά γίνουν καί άλλοι χριστιανοί (άληθινοί), καί τελικά ούτε έμείς γινόμεστε (στ. 14).

- Φαινόμεστε νά ασχολούμεθα μέ τυπολατρικά θρησκευτικά πραγματάκια καί έχουμε άφήσει τό θέλημα του Θεού, τίς έντολές του Ίησου Χριστού καί τήν πίστι (στ. 23).

- Φαινόμεστε ώραϊοι χριστιανοί στήν όψη (καί οι κληρικοί στήν έμφάνισι) καί στήν πραγματικότητα μέσα μας είμαστε άκάθαρτοι (στ. 26, 27)...

- Όταν ρωτήθηκε ό σπουδαίος κληρικός τής έποχής μας, ό άρχιεπίσκοπος Άλβανίας πατήρ **Άναστάσιος (Γιαννουλάτος)** γιά τίς μάσκες, γιά τό άν οι πιστοί έπιτρέπεται νά φορούν καί στό χώρο τής λατρείας τή μάσκα γιά τόν κορωνοϊό, άπάντησε λακωνικά, αλλά σοφά:

«Νά φοράμε προσεκτικά τίς μάσκες, γιά νά προστατεύουμε τήν υγεία, άποφεύγοντας τίς μάσκες κάθε μορφής ύποκρισίας».

- Αν ό Χριστός δη ένα χριστιανό, πού γιά λόγους προστασίας τής δικής του υγείας καί τής υγείας των άλλων, μπαίνει στό Ναό μέ μάσκα, φυσικά δέν θά του πη: «Έταίρε, πώς εισήλθες ώδε μέ μάσκα πάνινη;» (Ματθ. κβ' 12). Τό πιθανότερο είναι νά του πη, ή μάλλον νά πη στόν καθένα μας:

«Έταίρε, πώς εισήλθες ώδε μή έχων ένδυμα γάμου;».

- Πώς μπήκες έδω μέσα άφου δέν έχεις **μετανοήσει;**

- Πώς μπήκες έδω άφου δέν έχεις **έξομολογηθή** είλικρινά τίς άμαρτίες σου;

- Πώς μπήκες στό Ναό μου, άφου τό ρούχο πού φοράει ή ψυχή σου είναι τόσο **βρώμικο** καί λερωμένο;

- Πώς μπήκες στό Ναό μου, άφου δέν είσαι **άγαπημένος** μέ όλους, άφου δέν έ-

χεις συγχωρήσει όλους τούς έχθρούς σου (Ματθ. ε' 23-24);

- Πώς μπήκες στό σπίτι τής αγάπης μου καί θέλεις νά λάβης τό **Δώρο τής αγάπης** μου, άφου αγάπη δέν έχεις δείξει, άφου έλεημοσύνη μεγάλη καί γενναία δέν έχεις κάνει;

- Ως πρός τό άν φοράνε καί οι έκκλησιαζόμενοι μάσκα όσο καιρό είναι σέ έξαρσι ή έπιδημία του κορωνοϊού, αυτό είναι θέμα ίατρικό καί όχι πνευματικό. Άς μή δημιουργούνται συγχύσεις, διότι οι ταράσσοντες πολλοί (Γαλ. α' 7. ε' 10).

- Τήν άλλη μάσκα άς προσέχουμε, εκείνη τής ύποκρισίας. Μας θέλει εύθεΐς, είλικρινείς καί γνησίους ό Χριστός.

Τά όψώνια τής άμαρτίας!...

Είχαμε φτάσει σέ αξιοζήλευτο σημείο. Είμαστε άπό τίς χώρες μέ τά λιγώτερα **κρούσματα** του κορωνοϊού καί τούς λιγώτερους έξ αίτίας του θανάτους. Καί αυτό, διότι οι περισσότεροι ύπήκουσαν στά έπιβληθέντα ύγειονομικά μέτρα. Άκόμα δεχθήκαμε καί τή λεγόμενη «**καραντίνα**», κλειστήκαμε γιά δύο περίπου μήνες στά σπίτια μας.

- Σιγά-σιγά τά μέτρα χαλάρωσαν. Καί έπρεπε νά χαλαρώσουν. Άλλο όμως **χαλάρωση** των αυστηρών μέτρων καί άλλο άπροσεξία, **άσυδοσία** καί διαφθορά. Όλοι γνωρίζουν, ότι ή έπιδημία του κορωνοϊού έπιβάλλει άτομική προσοχή. Αυτό σημαίνει, κατά τούς λοιμοξιολόγους, άποστάσεις, χέρια, μάσκα. Δηλαδή:

α. Νά τηρούνται οι προβλεπόμενες **άποστάσεις** (1,5 μ.) καί ν' άποφεύγονται οι συνωστισμοί.

β. Νά πλένονται τακτικά καί έπιμελώς τά **χέρια**, ακόμα καί μέ άπολυμαντικό.

γ. Νά χρησιμοποιηται **μάσκα** γιά τό στόμα καί τή μύτη, σέ χώρους κυρίως πολυκοσμίας.

- Δυστυχώς τέλη Αυγούστου, πού γράφεται τό παρόν, παρουσιάζεται αύξησης των κρουσμάτων. Φτάσαμε στό σημείο νά έχουμε τριψήφιο αριθμό κρουσμάτων μέ-

σα σέ μιά μέρα. Τά κρούσματα δέν είναι κυρίως εισαγόμενα (από τούς τουρίστες). Τά περισσότερα όφείλονται στην **ξέφρενη ζωή**, πού και λόγω τού καλοκαιριού παρατηρείται ιδίως ανάμεσα στους νέους.

• Ο άπόστολος Παῦλος μιλάει γιά τό βρωμερό και θανατηφόρο κέρδος άπό τήν άμαρτία: «**Τά όφώνια τής άμαρτίας θάνατος**» (Ρωμ. ιγ' 11). "Όταν στή Μύκονο π.χ. όργιάζουν κυριολεκτικά χορεύοντας ό ένας πάνω στόν άλλον, πώς θέλετε νά μήν επιτίθεται ό ύπουλος άόρατος έχθρός; Και δέν είναι μόνο ή Μύκονος. Χιλιάδες είναι τά **νυκτερινά κέντρα**, πού άχαλίνωτα γλεντοκοπάει ή νεολαία.

• Η Πολιτεία, έστω και καθυστερημένα, έπέβαλε ώρARIO στό νυκτερινό όργιο. Στή μισή σχεδόν Έλλάδα τά νυκτερινά κέντρα θά κλείνουν **στις 12 (μεσάνυκτα)**. Τά έργα τού σκότους όδηγοῦν στην άσωτεία και στις μολυσματικές άρρώστιες. Ο λόγος τού Θεοῦ προτρέπει: «*Ὡς έν ήμέρα εύσχημόνως περιπατήσωμεν, μή κόμοις και μέλαις, μή κοίταις και άσελγείαις...*» (Ρωμ. ιγ' 13).

• Τά παιδιά και οι νέοι, άς λυπηθοῦν τήν ώραία ήλικία τους, πού άρχισε νά γίνεται πλέον ό κύριος στόχος τού κορωνοϊοῦ. Και άς σεβαστοῦν τίς **εύπαθείς ομάδες** και ήλικίες και τά μικρά παιδιά.

“Όσοι μποροῦν, άς στείλουν τά 10 ευρώ και γιά τό 2020

Οί φίλοι άναγνώστες άς στείλουν τή συνδρομή (10 ευρώ) και γιά τό έτος 2020.

• Στο λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στο λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 0200 2008 865

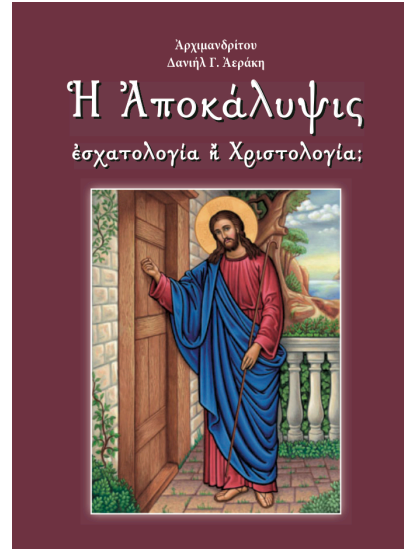
• Ταχυδρομικά στην διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», Χριστοκοπίδον 12, 10554, Αθήνα.

• Τοῦ έξωτερικοῦ τό έμβλημα στό όνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.

Νέο βιβλίο

Άρχιμ. Δανιήλ Άεράκη



Πολλά γράφονται και λέγονται γιά τήν Άποκάλυψι τού Ιωάννου. Τά περισσότερα από ανθρώπους, πού δέν έχουν μελετήσει τήν Άποκάλυψι. Άπομονώνουν μερικούς συμβολισμούς, πού έχουν άκούσει, χωρίς καν νά ξέρουν γιάτί ένυπάρχουν στην Άποκάλυψι. Προσδίδουν τρομοκρατικές διαστάσεις σ' έναν αριθμό, χωρίς νά γνωρίζουν ότι όλοι οι αριθμοί οι άναγραφόμενοι στην Άποκάλυψι, είναι συμβολικοί.

Τό παρόν βιβλίο, άφοῦ περισκοπεί όλη τήν Άποκάλυψι, ήρεμεί τίς ψυχές, διότι φανερώνει τό θρίαμβο τού **Έσφαγμένου Άρνίου**, τού Κυρίου Παντοκράτορος. Κι όποιος πιστεύει στόν **Παντοκράτορα**, δέν φοβάται κανένα **κοσμοκράτορα**.

• Τό βιβλίο άποτελείται από 80 σελίδες.

• Τιμάται 2 ευρώ.

• Από όσους μελετοῦν μέ προσοχή τήν Άγία Γραφή, κληρικούς και λαϊκούς άναμένουμε διάδοσι τού μικροῦ αὔτου βιβλίου.

Γιά παραγγελίες: τηλ. 2103212713 και 2109765440, ή στο ήλεκτρονικό ταχυδρομείο info@ioannisvaptistis.gr.